

MICALET TEATRE

Joan, el Cendrós



Carles Alberola i Roberto García

Dibuixos d'Enric Solbes



estime't estime't estime't estime't estime't

SEQÜÈNCIA 1

(En una pantalla d'ordinador veiem una pàgina de diàleg, un chat d'Internet. De sobte, apareixen escrites les paraules de dues persones que estan dialogant.)

TEXT JOAN. Ulls els tanca. Bes un dó-
na'm.

TEXT HELENA. Món del fi la a fins segui-
ré et i.

SEQÜÈNCIA 2

(Al pati d'un institut, arriben els alumnes en l'últim dia de classe. PRISCIL·LA, EVA i IRIS, tres amigues que sempre van juntes, estan pensant més en la festa final de curs que en l'examen que tenen eixa mateixa vesprada. El BOLA, un alumne gros que no es lleva el casc de la moto ni per a dormir, es dedica a vendre xiclets i refrescos als seus companys mentre devora un entrepà. Porta una ràdio CD on sona una cançó de música disco. ESPINOSA, l'alumne més estudiós de classe, arriba estudiant mentre les xiques es burllen d'ell sense que se n'adone. TATXA, un jove alt i corpulent, etern repetidor de 4t d'ESO, arriba al pati arrasant a qui agafa pel davant. MOSCA, amic del TATXA, el saluda i rep en canvi tres colps al cul. A continuació, ÀLEX, germanastre de JOAN «el Cendrós», apareix caminant amb les mans. PRISCIL·LA, EVA i IRIS s'acosten a ÀLEX de manera seductora, però ell les rebutja pràcticament sense mirar-les. ÀLEX saluda TATXA i MOSCA. CLARA, una jove de posat poc

airós, arriba jugant amb una Nintendo. ÀLEX, TATXA i MOSCA li furten la consola de jocs i es burlen d'ella. CLARA intenta recuperar-la sense aconseguir-ho. CLARA, quan veu arribar la seua amiga CARMETA, una jove forta i decidida, li demana ajuda. CARMETA para la música pressionant la tecla stop de la ràdio CD del BOLA. S'acara a TATXA. Darrere d'ella, CLARA.)

CARMETA. *(A TATXA.)* Torna-li a Clara la Nintendo.

TATXA. *(A CARMETA.)* Què?

CLARA. *(A TATXA.)* La...

CARMETA. *(A TATXA.)* ... Nintendo.

(TATXA les mira sense saber què fer i es gira cap a ÀLEX i MOSCA, que l'observen somrients.)

MOSCA. *(Excitat.)* Gresca! Gresca!

ÀLEX. Calla, Mosca.

(ÀLEX fa un gest a TATXA de tallar-li el coll a CARMETA. MOSCA, més excitat encara, repetix eixe mateix gest frenèticament. ÀLEX colpeja MOSCA perquè pare de fer-ho.)

TATXA. *(Mira CARMETA sense saber què fer. Finalment, li dona la Nintendo.)* Pren. *(CARMETA li somriu i*

TATXA també ho fa. CARMETA i CLARA celebren la recuperació i es retiren. TATXA es gira cap als seus amics, que l'observen incrèduls. Avança cap a ells.)
Estava trencada. *(Tots tres riuen.)*

EVA. *(A PRISCIL·LA i IRIS.)* Com porteu l'examen?

PRISCIL·LA. *(A EVA.)* Fatal.

IRIS. *(A EVA.)* El meu horòscop diu que no podré aprovar.

EVA. Que fort!

IRIS. Crec que me'n vaig a casa. *(Intenta anar-se'n però EVA l'atura.)*

EVA. Per què?

IRIS. Perquè veuré com escriviu sense parar i la meua aura esclatarà en 1.324 partícules.

EVA. *(A IRIS.)* No et preocupes, Mari. Jo ho porte supermalament.

PRISCIL·LA. Jo tampoc he pogut estudiar.

EVA. *(A PRISCIL·LA.)* Per què?

IRIS. *(A EVA.)* Perquè Venus està en Àries.

PRISCIL·LA. *(A IRIS.)* No. Perquè el meu veí estava despullat a la finestra. *(Les tres riuen excitades.)*

(Apareix ABEL, el professor de literatura, amb uns llibres davall del braç.)

ABEL. Bona vesprada!

TOTS. Bona vesprada!

ABEL. *(Sense parar de caminar.)* Us espere a classe d'ací a deu minuts.



ESPINOSA. Don Abel...

ABEL. Dis-me, Espinosa.

ESPINOSA. Vol que l'acompanye i netege la classe?

ABEL. *(A ESPINOSA.)* No és necessari. *(Alça la mà amb els dits oberts.)* Deu minuts. *(Se'n va.)*

(EVA, IRIS i PRISCIL·LA van darrere del professor.)

EVA. Abel, l'examen serà superfort o superguai?

IRIS. Quantes preguntes ens posaràs?

ABEL. Deu. *(Ix del pati.)*

EVA. Que fort!

PRISCIL·LA. Ens en podries dir alguna. Encara que siguem sis o set.

(Les tres xiques ixen del pati darrere d'ell. El grup de xics fa a ESPINOSA el gest de pilota i ell ix també darrere del professor.)

CLARA. Carmeta, tu has...

CARMETA. Estudiat? *(CLARA assentix amb el cap.)* M'ho sé tot. *(S'assenyala el cap.)* Memòria fotogràfica! Trau el llibre de literatura. *(CLARA trau el llibre de la motxilla.)*

(ÀLEX, TATXA i MOSCA lligen un còmic.)

MOSCA. *(A ÀLEX.)* Tu has estudiat?

ÀLEX. (*A MOSCA.*) I tu?

MOSCA. Sí.

ÀLEX. Jo no.

TATXA. Jo tampoc.

MOSCA. Però, no m'ho sé. (*Ho celebren tots tres mentre lligen el còmic.*)

CARMETA. Pregunta'm, Clara.

CLARA. (*Amb el llibre obert, llig.*) Pío... Pío...

CARMETA. Això són ciències.

CLARA. ...Baroja.

CARMETA. (*Per a ella.*) Pío Baroja. (*Tanca els ulls i meneja les mans com si estiguera passant les pàgines d'un llibre. Troba la pàgina de Pío Baroja.*)

Duu barba?

CLARA. Sí.

CARMETA. I boina?

CLARA. Sí.

CARMETA. Doncs ja no en sé més.

(CARMETA li agafa a CLARA el llibre i es retiren al fons del pati per estudiar.)

ÀLEX. (*Para de llegir el còmic.*) M'estic avorrint.

MOSCA. No t'agrada el còmic?

ÀLEX. Açò és per a xiquets. (*Colpeja MOSCA amb el còmic.*)

TATXA. Si almenys estiguera ací el Cendrós.

(JOAN, corrent, apareix al pati i va cap

al BOLA, qui, des que ha arribat, no ha fet una altra cosa que menjar.)

ÀLEX. *(Tallant-li el pas a JOAN.)* Ei, Cendrós, arribes tard.

JOAN. *(A ÀLEX.)* És que la mare m'ha manat escurar, passar l'aspiradora, fer la compra i anar a la tintoreria

TATXA/MOSCA. *(Al mateix temps.)* Que treballador, el Cendrós!

JOAN. Em pensava que no arribava a l'examen de literatura.

ÀLEX. Doncs, ja hem acabat.

BOLA. Joan, s'estan quedant amb tu.

ÀLEX. Bola, açò és un assumpte entre el meu germà i jo.

TATXA. *(Al BOLA)* No et claves on no et criden.

ÀLEX. *(A JOAN.)* M'has portat el berenar?

JOAN. *(Es lleva la motxilla i en trau un entrepà embolicat en paper de plata.)* Ací el tens. *(Li'l dóna al seu germà.)*

(JOAN va cap al BOLA però ÀLEX li ho impeditx de nou, ja que li furta la motxilla, que passa de mà en mà mentre JOAN intenta recuperar-la.)

ÀLEX. *(Amb l'entrepà a les mans.)* Amb açò no tenim ni per a començar.

JOAN. *(Intentant recuperar la motxilla.)* Torneu-me la motxilla.

Àlex. (A JOAN.) Segur que la mare t'ha posat alguna cosa més.

JOAN. No.

(TATXA agafa JOAN per la cintura, l'alça de terra i el manté en l'aire. MOSCA, amb la motxilla de Joan a les mans, escampa pel pati alguns llibres, bolígrafs, etc...)

JOAN. (Al BOLA, que no para de menjar.) Josep, gràcies per ajudar-me.

BOLA. (Amb la boca plena.) De res.

MOSCA. (Trau un altre entrepà de la motxilla. A JOAN.)
I açò, què? (Li'l dóna a TATXA.)

JOAN. És el meu!

TATXA. (Olorant l'entrepà.) Què porta?

JOAN. (A TATXA.) Lletuga, tomaca i espàrrecs.

TATXA. Vegetal? (Llança l'entrepà fora del pati.)
Aaagh!!!

MOSCA. (Trau de la motxilla uns disquets d'ordinador. Fent broma.) Ací hi ha galetes. (Li dóna a TATXA un disquet i a ÀLEX la motxilla.)

JOAN. No són galetes! Són... (MOSCA i TATXA mossegen els disquets, com si foren galetes, i els trenquen.)
Eren disquets d'ordinador.

ÀLEX. (Trau d'un departament de la motxilla un bitllet de mil pessetes. Li torna la motxilla a JOAN.)
T'agafe açò prestat.

JOAN. Eixe bitllet és tot el que tinc.

ÀLEX. No et preocupes. Vaig als recreatius i t'ho canvie.

JOAN. Però, és que el necessite.

ÀLEX. No m'alces la veu.

JOAN. No ho faig.

ÀLEX. No em crides.

JOAN. Àlex, jo... (*ÀLEX deixa caure la motxilla i li lleva les ulleres.*) No, no. Les ulleres no. (*ÀLEX llança les ulleres a MOSCA.*) Una altra volta no.

ÀLEX. Aleshores, què és el que has de fer?

JOAN. (*Parlant com si fóra una lletania.*) No queixar-me del que fa el meu germanet.

MOSCA. Torna-ho a dir.

JOAN. No queixar-me del que fa el meu germanet.

TATXA. Ara del revés.

JOAN. Germanet meu el fa que del queixar-me no.

ÀLEX. Molt bé. Així m'agrada. (*Fa un senyal a MOSCA perquè li torne les ulleres. MOSCA les deixa caure a terra.*) Anem-nos-en. (*ÀLEX se'n va amb els dos amics darrere d'ell.*)

MOSCA. (*A ÀLEX.*) Tindre un germanastre com el Cendrós és com anar a un parc d'atraccions. (*Desapareixen del pati rient.*)

(JOAN, agenollat, busca les seues ulleres. Apareix HELENA i s'acosta a ell. JOAN, nerviós i excitat per veure HELENA, parla atropelladament.)

HELENA. Cendrós...

JOAN. Helena.

HELENA. Què fas per terra?

JOAN. Estic... estic buscant les meues ulleres.

HELENA. Estan per ací? *(Les xafa sense voler.)*

JOAN. Crec que les estàs xafant.

HELENA. *(Apartant-se.)* Perdona'm.

JOAN. *(Posant-se les ulleres trencades.)* No et preocupes, no et preocupes. A casa en tinc més. Com que me les trenquen tres voltes per setmana...

(JOAN comença a replegar totes les coses que MOSCA ha tirat per terra. HELENA, en peus al seu costat, l'observa.)

HELENA. Em pensava que no arribava a l'examen.

JOAN. Jo també. Quina casualitat, eh? Quina casualitat!

HELENA. Vinc de l'Institut de la Joventut.

JOAN. Jo de la tintoreria.

HELENA. *(Mostrant-li un paper.)* M'han donat una beca per a anar-me'n als Estats Units este estiu.

JOAN. *(Sorprés.)* Per a anar-te'n? Quan?

HELENA. Despús-demà, després de la festa de final de curs.

JOAN. *(Amb un somriure glaçat.)* Que bé! Que bé!

HELENA. Per cert, puc demanar-te un favor?

JOAN. *(Posant-se en peus.)* Tu? A mi? Un favor?

HELENA. Es tracta d'una cosa molt especial.